

Élménybeszámoló

2023

Erasmus+ Olaszország, Barcellona Pozzo di Gotto

Pándi Petra

Általános ápoló

Idén lehetőségem adódott arra, hogy az egy hónapos nyári gyakorlatomat az Erasmus+ program keretein belül külföldön töltssem. Az úticélunk Olaszország volt, azon belül is Szicília. Azért jelentkeztem erre a programra, mivel úgy éreztem készen állok egy ilyen nagy kihívásra, ami előnyt fog jelenteni a jövőbeli céljaim eléréséhez. Utazásunk előtt megkaptuk a szükséges felkészítést és tájékoztatást, amely egy biztos alapot adott az induláshoz.

Július elsején vágtunk bele az utunkba. Délután 2-kor volt a gyülekező az iskolánk előtt, ahonnan 2 darab kisbusz szállított el minket a repülőtérre. A kifelé vezető út igen kalandosra sikeredett. A becsekkolásra várva a semmiből bombariadót fújtak, és kiürítették a terminált. Számomra nagyon érdekes volt, ahogyan kiviteleztek ezt a biztonsági eljárást. Szerencsére nem bomba, csak egy ottfelejtett csomag volt az alapja a riadónak. Mikor feloldották a terminált, feladtuk a bőröndjeinket és tovább haladtunk a biztonsági ellenőrzéshez, ahol már zökkenőmentesen folytak a dolgok. A kiutat az is megnehezítette, hogy a tervezett időpont helyett, sajnos 2 órát késett a gépünk. Döcögősen, de felszálltunk és 2 óra múlva megérkeztünk a cataniai reptérre, ahonnan a transzferünk elszállított minket a szállásunkra, amely szintén 2 óra utazást jelentett. Megérkeztünk és elfoglaltuk a szobáinkat, amik 1 hónapig az otthonunként szolgált.

Másnap felfedeztük a szállást és a környező utcákat. A szállás egy 3 csillagos szállodában volt. A szoba egyszerű és letisztult volt, rendelkezett egy fürdővel, egy szekrényvel és 2db széssel meg egy íróasztallal. A felső emeleten volt található a konyha és egy tetőtéri terasz. Városnézés alkalmával ellátogattam a közeli Coopba, ahol megvásároltam az alapvető élelmiszereket és tisztálkodószereket, amikre szükségem lesz a mindennapi életben. Az árak nem sokkal eltérőbbek az itthoniaktól. Van, ami drágább, de nagyon sok termék kedvezőbb árkategóriában helyezkedik el.

Hétfőn megismerkedtünk az Erasmusos kapcsolattartóinkkal, akik tartottak nekünk egy gyorstalpalót mindenről, amit érdemes tudni a helyi kultúráról és életvitelről. Elmondták, hogy a közlekedés kaotikus, amit megtapasztaltunk már az alatt az egy nap alatt is. Elmagyaráztak helyi szokásokat és azt, hogy a szieszta szent és sérthetetlen. Ezt tényleg betartják, hiszen egyet üt az óra és kiürülnek az amúgy forgalmas utak és bezárnak az üzletek. Egyedül a kávézók és az éttermek maradnak nyitva. Miután megbeszéltünk és átvettünk minden lényegeset, elkísértek minket egy rövid városnézésre, és bemutatták nekünk az ottani kedvenc reggelit és desszertet, aminek az volt a neve, hogy granita. Nem egy bonyolult dolog, a jégkása és a fagylalt szerelemgyereke, amit brióssal fogyasztanak. Én egy pisztáciást kóstoltam meg, amely egy hatalmas kedvenc lett és a kint tartózkodásom alatt többször is fogyasztottam. A délelőtt további részében meglátogattam a leendő munkahelyemet.

Kedden kezdtem meg a munkát. Munkahelyem egy öregotthonban volt. Reggel 7-től, délután 1-ig dolgoztam. Az első nap nagyon fárasztóra sikerült. Szembesültem vele, egyik kollégám se beszél angolul, maximum pár alap kifejezést. Ez nem rémisztett meg engem, mivel szerencsére könnyen meg tudom magam értetni és rendelkezem egy fordító applikációval, amelyet bármikor használni tudok. Mikor átöltöztünk és bementünk a konyhába akkor ismertem meg az őrangyalomat Marionát, aki egy spanyol cserediák volt és beszélt angolul, illetve olaszul. Ő segített át az első napomon. Elmagyarázta a napi rutint és a munkafolyamatokat, amelyeket nekünk kell végezni. Bemutattak a bentlakóknak, akik először

igen negatívan viszonyultak hozzám, mivel nem beszéltem olaszul. A bentlakók körülbelül 90%-a beszámítható és nem immobilis. A másik 10% mentális problémákkal küzdött, illetve ágyhoz kötött volt. A megpróbáltatások ellenére borzasztóan élveztem az első napomat. Este viszont megtörtént az, amire senki nem számított és balesetet szenvedtem. Kificamodott a bokám. Aznap este azzal a tudattal feküdtem le, hogy pihentetem és lejegelem másnap pedig már mehetek is dolgozni. Sajnos nem alakult ilyen pozitívan a helyzetem. Nem bírtam lábra állni és kezdett felmerülni a gyanú, hogy eltört vagy elszakadt a szalag. Este ellátogattam a tanáraimmal a helyi ügyeletre, ahol azt mondták ahhoz, hogy megröntgenezzék el kell mennünk a szomszédos településen található kórházba. Mivel nagyon nagy fájdalmaim voltak, azonnal elmentünk a sürgősségire. A betegfelvétel után 2 órát várokztam, hogy megröntgenezzenek. Miután lezajlottak a vizsgálatok kiderült, hogy nincs törés és szakadás és egy hét pihentetés után munkába állhatok. Így is lett majdnem egy hét, míg vissza tudtam állni a munkába.

A munkahelyen nagyon sok mindent megtanultam és megtapasztaltam a hivatásommal kapcsolatban. Realizáltam, hogy habár nehéz és embert próbáló szakmát választottam, de ennél szebb hivatást nehezen lehet találni. Megtapasztalni milyen segíteni és cserébe hálát és megbecsülést kapni. A hátralévő 2 és fél hétben leküzdöttem a nyelvi akadályokat és kiépítettem a kapcsolataimat a bentlakókkal, illetve a kollégáimmal. Nem tanulóként kezeltek, hanem mint munkatárs és ez is elősegítette, hogy önállóbbá váljunk. Nagyon sok feladatot elvégeztünk azok közül, amiket a tanulmányaink alatt, munkagyakorlatokon átvettünk, begyakoroltunk. Most viszont „élőben” kellett alkalmaznunk és ez sokkal nagyobb felelősséggel járt, de megálltuk a helyünket.

Itt tartózkodásunk alatt 2 kiránduláson voltunk. Először meglátogattuk az Etnát és Taormina városát, illetve Lipari és Vulcano szigetére is elvittek minket. Gyönyörű helyeket láttunk. Az Etna közelsége igazán furcsa érzéssel töltött el. Felmenni egy működő tűzhányó kürtjébe, igazán feledhetetlen élmény volt, még akkor is, ha ezt épp mankóval, fájó lábbal tettem meg. Taormina az egyik legszebb, ha nem a legszebb szicíliai város. Ókori maradványai, a régi színház, és mesés szép utcái, épületei igazán nagy benyomást tettek rám. A második kirándulásunk, a hajókázás, fürdés is kellemes volt.

Az egy hónapnyi munkagyakorlat gyorsan eltelt. Az utolsó munkanapomon elköszöntem a bentlakóktól, akiktől nagyon nehezen búcsúztam el, hiszen igazán közel kerültek a szívemhez. Szombaton a hazaút simán ment, nem késtünk és nem volt semmilyen incidens. Ez az egy hónap rengeteg dologra megtanított. Felkészített arra, milyen lesz a nagybetűs élet, ahol már önállóan kell helyt állnom, és gondoskodnom magamról, és megtanított arra is, hogy fontos a munkánk iránti szeretet és érdeklődés, meg persze a rengeteg belefektetett tanulás és energia. Hálás vagyok ezekért a tapasztalatokért és a személyiségfejlődésért, amelyen átestem. Sokkal tapasztaltabban, élményekkel telve jöttem haza.